

Van C.J. Box zijn verschenen:

Klopjacht ♦

Wildspoor ♦

♦ Ook als e-book verkrijgbaar

C.J. BOX
WILDSPoor

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff

Uitgeverij Luitingh Sijthoff en Drukkerij Ten Brink vinden het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

© 2002 C.J. Box

All rights reserved

© 2013 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh ~ Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Savage Run*

Vertaling: Roelof Posthuma

Omslagontwerp: Roald Triebels

Omslagfotografie: Arcangel Images

ISBN 978 90 245 6174 2

NUR 332

www.lsamsterdam.nl

www.watleesjij.nu

www.boekenwereld.com

*Voor Jack en Faye Box,
mijn ouders*

DEEL I

Geen compromissen bij de verdediging van Moeder Aarde.
Aarde Eerst!

I

Targhee National Forest, Idaho

10 juni

Op de derde dag van hun huwelijksreis bespijkerden de beruchte milieuactivist Stewie Woods en zijn kersverse bruid Annabel Bellotti bomen in het bos toen ze opgeblazen werden door een ontploffende koe. Tot dat moment waren ze gelukkig getrouwd geweest.

Ze hadden elkaar toevallig ontmoet. Stewie Woods was druk geweest de ene zak suiker en zand na de andere in de tanks te gooien van een hele reeks pick-ups op een nieuw aangelegd parkeerterrein. De auto's waren van de bodemonderzoekers van een aardgasmaatschappij die voor de rest van de middag de bars en hotelkamers van het nabije Henry's Fork hadden opgezocht. Een van de mannen was onverwachts teruggekomen en had Stewie betrapt toen hij net een pak suiker met zijn tanden openscheurde. De man had een 9mm semiautomatisch pistool uit zijn dashboardkastje gegrepen en een paar keer in Stewies richting geschoten. Stewie liet de zak vallen, nam de benen en denderde als een elandstier door het dichte bos.

De activist had zijn achtervolger met pistool dankzij schijnbewegingen en snelheid weten af te schudden toen hij letterlijk over Annabel viel, die hem niet had horen aankomen omdat ze naar Melissa Etheridge luisterde op haar walk-

man terwijl ze naakt op het gras zonnebaadde in een oranje poel van late middagzon. Ze zag er goed uit, vond hij, met haar rossig blonde haar, knalrode huid (op 2500 meter was je na twee uur in de zon even verbrand als na een hele dag op het strand), kleine, welgevormde borsten en een keurig verzorgd driehoekje schaamhaar.

Hij had haar vastgepakt en meegetrokken door de ondergroei, waar ze zich in een droge bedding verscholen totdat de man met pistool het opgaf en vertrok. Ze had gegiecheld toen hij haar vasthield – *dit is pas een echt avontuur*, zei ze – en hij had van de gelegenheid gebruikgemaakt om zijn handen over haar naakte schouders en heupen te laten glijden, om tot zijn vreugde te ontdekken dat ze er geen bezwaar tegen had. Ze keerden terug naar de plek waar Annabel in de zon had gelegen en stelden zich aan elkaar voor terwijl zij zich aankleedde.

Ze zei dat ze het een grappig idee vond dat een beroemde milieuactivist haar in het bos letterlijk tegen het naakte lijf liep, en hij kon dat wel waarderen. Ze had zijn foto al eerder gezien, misschien in een nummer van *Outside*, en ze vond hem knap, vertelde ze – groot en mager, met een ronde, montuurloze bril, een korte, volle baard en met zijn beroemde rode haarband om zijn hoofd.

Zelf kampeerde ze in haar eentje in een koepeltentje, bij wijze van pauze tijdens een ontspannen trektocht over het continent. Ze was na haar scheiding van ene Nathan, een gestreste investeringsbankier, aan haar reis begonnen in Pawthucket op Rhode Island, waar ze woonde, en ze wilde uiteindelijk in Seattle uitkomen.

'Ik begin verliefd te worden op je persoonlijkheid,' loog hij.

'Nu al?' vroeg ze.

Hij vroeg haar met hem mee te gaan en ze namen haar auto, omdat de bodemonderzoeker met het pistool Stewies Subaru onklaar had gemaakt door drie kogels in het motorblok te schieten. Stewie was verbluft over zijn geluk. Elke

keer dat hij naar Annabel keek en zij met een glimlach reageerde, werd hij overweldigd door een gevoel van gelukzaligheid.

Via onverharde boswegen reden ze Montana binnen. De volgende middag, tijdens een onweer dat de auto liet schud-den en regensluiers door de bergpassen joeg, vroeg hij haar op de achterbank van haar SUV om met hem te trouwen. Dankzij de omstandigheden en de geladen atmosfeer zei ze ja. Toen het ophield met regenen, reden ze naar Ennis in Montana en deden navraag naar wie hen zou kunnen trouwen, zo snel mogelijk. Stewie wilde niet het risico lopen dat ze zich zou bedenken. Annabel bleef zeggen dat ze haast niet kon geloven wat ze deed. Ook hij kon het nauwelijks geloven, en hij vond haar er alleen maar leuker om.

Bij de Sportsman Inn in Ennis, Montana, waar het wemelde van de vliegvisser die voor de forelrijke rivier de Madison kwamen, kregen ze een naam van de receptionist. Ze zochten de gepensioneerde rechter Ace Cooper op in het telefoonboek.

Rechter Cooper was een vermoeide en kogelronde man in een groezelig wit cowboyhemd met een veterdas met sluiting van elandhoorn om zijn open kraag. De kamer naast zijn woonkamer, waar hij de huwelijksceremonie voltrok, was leeg, op een enkele dossierkast, een bureau, drie stoelen en twee ingelijste foto's na – een van de rechter en president George H.W. Bush, die hier ooit kwam vissen, en een van de rechter op een paard, voordat de Coopers hun ranch in de jaren tachtig kwijtraakten.

De ceremonie had elf minuten geduurd, zo ongeveer het gemiddelde voor Cooper, hoewel hij ooit twee Amerikaanse indianen binnen acht minuten in de echt had verbonden.

'Neem jij, Allan Stewart Woods, Annabeth tot jouw wet-tige echtgenote?' vroeg de rechter, die de naam voorlas van de huwelijksaanvraag.

'Annabel,' corrigeerde Annabel met haar harde accent van Rhode Island.

‘Ja,’ zei Stewie. Hij was buiten zichzelf van pure vreugde.

De bruidegom trok een ring van zijn hand en schoof die om haar ringvinger. Het was een uniek, handgemaakt sieraad van goud met daarop twee moersleutels in zilver. De ring was de bruid ook drie maten te groot. De rechter keek er-naar.

‘Moersleutels?’ vroeg hij.

‘Die hebben een symbolische lading,’ had Stewie geantwoord.

‘Ik ben mij bewust van de symboliek,’ antwoordde de rechter duister voordat hij zijn tekst afmaakte.

Annabel en Stewie straalden toen ze elkaar aankeken. Annabel zei dat dit zo’n beetje de ‘krankzinnigste’ vakantie ooit was. Ze waren de heer en mevrouw Vogelvrij. Hij was nu háár beroemde en nog ongetemde, wetteloze activist. Haar vader zou volgens haar ontploffen van ergernis en haar moeder zou alleen nog met een donkere bril de straat op kunnen in Newport. De enige die het zou begrijpen was haar vrijgevochten tante Tildie, die zonder hem ooit te ontmoeten met een Texaanse seriemoordenaar had gecorrespondeerd tot hij een dodelijke injectie kreeg toegediend.

Stewie moest honderd dollar van haar lenen om de rechter te kunnen betalen, en zij schreef een cheque uit.

Nadat het stel in de suv met kentekenplaten van Rhode Island was vertrokken, liep rechter Ace Cooper naar zijn dossierkast en zocht het dossier op met de informatie die hij nodig had. Hij haalde er een enkel blad papier uit, keek erop en koos een telefoonnummer. Terwijl hij wachtte tot de juiste man aan de telefoon zou komen, keek hij naar de ingelijste foto van hemzelf op zijn voormalige ranch. De landerijen, ten noorden van Yellowstone Park, waren door een projectontwikkelaar uit Bozeman verdeeld in ‘ranchettes’ van twintig hectare per stuk. Er woonden nu beroemdheden uit Hollywood, zoals een ster van wie hij onlangs nog foto’s uit het begin van haar carrière in *Penthouse* had gezien. Er werden films opgenomen. Er stond zelfs ergens een drugspand, maar

het gerucht ging dat de eigenaar overwinterde in Los Angeles. Het enige vee dat er rondliep was puur voor het visuele effect, als een lopend en poepend landschap dat er goed uitzag bij een laaghangende zon die achter de bergen dreigde te verdwijnen.

Eindelijk kwam de man op wie hij wachtte aan de telefoon.

‘Stewie Woods was hier,’ zei hij. ‘In hoogsteigen persoon. Ik herkende hem onmiddellijk en zijn identiteitskaart bevestigde het.’ Het bleef even stil toen de man aan de andere kant van de lijn de rechter iets vroeg. ‘Ja, dat hoorde ik hem zeggen, vlak voordat ze vertrokken. Ze zijn op weg naar de Big-horn Mountains in Wyoming. Ergens in de buurt van Saddlestring.’

Annabel vertelde Stewie dat hun huwelijksreis heel anders was dan ze zich had voorgesteld, en ze maakte een vergelijking met haar eerste huwelijksreis met Nathan. Bij Nathan draaide alles om zeilboten, champagne en Barbados. Bij Stewie ging het om bomen bespijkeren in de verstikkende hitte van een nationaal park in Wyoming. Hij vroeg haar zelfs om zijn rugzak te dragen.

Geen van beiden sloegen ze acht op de zwarte Ford pickup, nieuwste model, die hen volgde over de bergweg en die doorreed toen Stewie langs de kant van de weg parkeerde.

Diep in het bos keek Annabel hoe haar man zijn overhemd uittrok en de mouwen om zijn middel vastbond. De zware tas met spijkers aan zijn gereedschapsriem rinkelde terwijl hij door de ondergroei liep en zijn blote borst glom van het zweet. Wijdbeens bleef hij staan voor een douglasspar van een meter doorsnee om er spijkers in te slaan. Hij had kennelijk grote ervaring en dreef de ruim twintig centimeter lange nagels met drie ritmische slagen van zijn moker in het zachte hout – een tikje om de spijker te plaatsen en twee harde klappen om de kop tot onder de boomschors te laten verdwijnen.

Stewie liep van boom tot boom, maar bespijkerde ze niet allemaal. Bij elke boom gebruikte hij dezelfde methode: de eerste spijker ging er op ooghoogte in, een kwartslag verder om de stam sloeg hij een tweede spijker dertig centimeter lager in het hout, om zo spiraalsgewijs door te werken tot hij bijna op bodemniveau was.

‘Hebben die bomen daar geen last van?’ vroeg Annabel, die zijn rugzak afdeed en tegen een stam zette.

‘Natuurlijk niet.’ Hij liep over de bodem vol sparrennaalden naar de volgende boom. ‘Dan zou ik dit nooit doen. Je moet nog veel over mij leren, Annabel.’

‘Waarom sla je er zoveel in?’

‘Goede vraag.’ Hij joeg de eerste spijker diep in de volgende boom. ‘Vroeger konden we volstaan met vier spijkers rondom, op kniehooft, waarop bomen meestal worden omgezaagd. Maar de houthandelaren kregen dat in de gaten en ze gaven hun medewerkers opdracht om hoger of lager te zagen. Daarom verdelen we ze nu over een hoogte van ongeveer anderhalve meter.’

‘En wat gebeurt er als ze zo’n boom proberen om te zagen?’

Stewie glimlachte en rustte even uit. ‘Als het blad van een kettingzaag een stalen spijker raakt, kan het breken en terugslaan. De zaagtanden breken af. Het kan de arbeider een oog of een neus kosten.’

‘Dat is afschuwelijk,’ zei ze huiverend, zich afvragend waar ze zich mee had ingelaten.

‘Ik heb nog nooit ongelukken veroorzaakt,’ zei hij snel en hij keek haar streng aan. ‘Het doel is niet om iemand te verwonden. Het doel is om bomen te redden. Als we hier klaar zijn, bel ik de plaatselijke boswachterij en vertel hun wat we gedaan hebben – maar ik zeg er niet bij waar we precies zijn geweest en hoeveel bomen we bespijkerd hebben. Dat moet voldoende zijn om ze hier tientallen jaren weg te houden, en dat is waar het om gaat.’

‘Ben je ooit gepakt?’

‘Eén keer,’ bekende Stewie. Zijn gezicht betrok. ‘Een bos-

wachter betrapte me bij Jackson Hole. Hij liet me onder bedreiging met een pistool midden in het toeristische seizoen door het centrum van Jackson lopen. De helft van de toeristen in de stad begon te juichen en de andere helft begon "Ophangen! Ophangen!" te schreeuwen. Ik heb zeven maanden in Rawlins in de staatsgevangenis van Wyoming gezeten.'

'Nu je het zegt, volgens mij heb ik daar iets over gelezen,' zei ze peinzend.

'Dat is heel goed mogelijk. De radio-omroepen pikten het op en ik werd geïnterviewd door *Nightline* en *60 Minutes*. *Outside* zette me op de omslag. Hayden Powell, die ik al sinds mijn kindertijd ken, schreef het verhaal bij de omslag en hij bedacht de term "ecoterrorist".' De herinnering gaf Stewie een trots gevoel. 'Bij het proces waren verslaggevers uit het hele land aanwezig,' vertelde hij verder. 'Zelfs van de *New York Times*. Voor de meeste mensen was het voor het eerst dat ze iets over One Globe hoorden, of beseften dat ik de oprichter was. Na die tijd begonnen zich uit de hele wereld nieuwe leden aan te melden.'

Annabel knikte. *One Globe*. De ecologische actiegroep die het logo gebruikte van de gekruiste 'monkey wrenches', moersleutels, uit eerbied voor het boek *The Monkey Wrench Gang* van de overleden auteur Edward Abbey. Het boek was zo invloedrijk dat 'monkeywrenching' de specifieke betekenis van sabotage door milieuactivisten kreeg. Ze herinnerde zich dat One Globe ooit een sluier over de presidentiële koppen van Mount Rushmore had gegooid, vlak voordat de president daar een toespraak zou houden. Het had het avonds nieuws gehaald.

'Stewie,' zei ze vrolijk, 'jij bent de ware.' Ze bleef naar hem kijken terwijl hij de spiraal van spijkers aanbracht en naar de volgende boom liep.

'Als je klaar bent met die boom, wil ik je,' zei ze met een hese stem. 'Hier en nu, mijn lieve, bezwete... echtgenoot!'

Stewie draaide zich om en keek haar glimlachend aan. Zijn gezicht glom en zijn spieren waren opgezet van het zwaaien

met de moker. Ze trok haar T-shirt over haar hoofd en wachtte op hem, met haar lippen halfgeopend en een tinteling in haar benen.

Stewie hing zijn eigen rugzak om en stopte met het bespijken van bomen. Dikke, donkere donderwolken, opgezwollen van regen, vulden de late namiddaglucht. Hand in hand trokken ze snel in de richting van de top en hoopten hun kamp nog te kunnen opslaan voordat de regen zou beginnen. De volgende dag zouden ze uit het bos vertrekken, zei Stewie. Ze zouden met de terreinwagen naar het zuidoosten rijden, naar het natuurgebied Bridger-Teton Forest.

Toen ze de kudde grazende koeien vonden, voelde hij een onstuitbare woede opkomen.

‘Die etterbakken van opzieners!’ Hij spuugde de woorden uit. ‘Als ze de houtmaatschappijen niet binnenlaten om bomen te kappen op kosten van de belastingbetaler, laten ze de koeien van de plaatselijke ranchers toe, die al het gras opvreten en in alle stroompjes schijten.’

‘Kunnen we niet gewoon om hen heen lopen?’ vroeg Annabel.

‘Daar gaat het niet om,’ zei hij geduldig. ‘Natuurlijk kunnen we eromheen lopen. Maar het gaat om het principe. Koeien horen niet tussen de bomen van de Bighorn Mountains – ze verpesten wat er nog over is van het natuurlijke ecosysteem. Je moet nog zoveel leren, lieveling.’

‘Dat weet ik wel,’ zei ze vastberaden.

‘Die boeren hier laten hun koeien op open terrein lopen – ons land. Dat kost de belastingbetaler niet alleen geld, maar het gaat ook ten koste van de natuur zelf. Ze betalen ongeveer tien dollar per hectare, hoewel ze minstens het tienvoudige zouden moeten betalen. En het beste zou natuurlijk zijn dat ze helemaal niet hier kwamen.’

‘Maar we hebben toch vlees nodig?’ vroeg ze. ‘Je bent toch geen vegetariër?’

‘Je zat erbij toen ik tussen de middag een cheeseburger at in Cameron,’ antwoordde hij. ‘Nee, ik ben geen vegetariër,

hoewel ik soms zou willen dat ik het kon zijn.'

'Ik heb het ooit geprobeerd en het maakte me sloom,' bekende Annabel.

'Al deze koeien in het Westen leveren maar vijf procent van het rundvlees dat we met zijn allen eten,' legde Stewie uit. 'De rest komt uit het zuiden, uit Texas, Florida en Louisiana, waar ze gras te over hebben en meer dan genoeg privéland om het vee te laten grazen.'

Hij pakte een dennenappel op en gooide die precies tussen de bomen door op de neus van een Black Baldy-vleeskie. Het beest loeide van schrik, draaide zich om en sjokte weg. De rest van de kleine kudde, een stuk of tien beesten, volgde haar voorbeeld. Onhandig en luidruchtig trokken ze door het bos, takken afbrekend en vuistgrote stukken zwarte aarde loswoelend met hun poten.

'Het liefst zou ik ze regelrecht terugjagen naar de ranch waar ze vandaan komen,' zei Stewie. 'Terug naar die boer die zijn huurcontract voor dit deel van de Bighorns voor mijn part kan opvreten.'

Eén koe kwam niet in beweging, maar bleef breeduit staan. Ze keek naar hen.

'Wat is er met dat beest?' vroeg Stewie.

'Vort!' schreeuwde Annabel. 'Vort!'

Hij zette zijn rugzak neer en onderdrukte een grijs toen hij zijn nieuwbakken vrouw zo bezig hoorde. De temperatuur was binnen tien minuten bijna evenveel graden gedaald en de regen kon elk moment losbarsten. De lucht was donker geworden en bijna zwarte wolken joegen om de bergtop. De plotselinge daling van de druk maakte het bos stiller, dempte de geluiden en versterkte de geur van de koeien.

Stewie Woods liep recht op de jonge vleeskie af, met Annabel in zijn kielzog.

'Er is iets aan de hand met dat beest,' zei hij, terwijl hij probeerde uit te vinden wat er precies mis was.

Toen hij dichterbij kwam, zag hij alles in één oogopslag: de koe die met de andere probeerde mee te rennen maar met

een stevig nylon touw was vastgebonden; de grote ogen van het dier, wit van paniek; de vreemde vorm van iets wat op haar rug was vastgebonden – iets groots en vierkants dat daar niet hoorde; de dunne spriet van een antenne die trillend uit het pakket omhoogstak.

‘Annabel!’ schreeuwde Stewie, zich naar haar omdraaiend – maar zij was om hem heen gelopen en stond nu precies tussen hem en de koe in.

Ze kreeg de volle laag toen het beest explodeerde, een ontploffing die de stilte in de bergen verstoorde met de subtiliteit van een botten vermorzelende voorhamer.

Ruim zes kilometer verderop hoorde een brandwacht de dof-fé dreun. Hij rende met zijn verrekijker naar de reling van de uitkijktoren en zag een douglasspar boven een roodgerande pluim van rook en zand als een raket de lucht in schieten. De boom draaide langzaam en leek een moment stil te blijven hangen om daarna op de bosbodem te pletter te slaan.

Trillend op zijn benen pakte hij zijn radio.

Dertien kilometer buiten Saddlestring in Wyoming keek jachtopziener Joe Pickett hoe zijn vrouw Marybeth met hun nieuwe paard Toby – genoemd naar zijn Tobiano-tekening – aan het werk was toen hij werd gebeld door het bureau van de sheriff van Twelve Sleep County.

Het was vroeg in de avond, de tijd wanneer de zon groot en zacht werd en het felle groen van de bomen liet afsteken tegen de donkere, fluwelen plooien van Wolf Mountain. De anders doffe pasteltinten van de verweerde schuur en de rode canyon achter het huis leken plotseling opgefrist met een nieuwe, intense kleurlaag. Toby, een grote, donkere vosruin met helderwitte vlekken die als dikke verf over zijn flanken omhoogkropen, glansde dieprood in het avondlicht en zag er oogstrelend uit. En hetzelfde gold volgens Joe voor Marybeth, in haar versleten spijkerbroek en mouwloze hemd en met haar blonde haren in een paardenstaart. Het waaide niet en het enige geluid dat hij hoorde, was het ritmische stampen van Toby's hoeven in de ronde oefenbak. Marybeth zwaaide met haar zweep en spoorde de ruiter aan om van een draf in een handgalop over te gaan.

De dienst voor Jacht en Visserij beschouwde Saddlestring als een 'tweepaardendistrict', hetgeen betekende dat de overheid voer en tuig leverde voor twee rijdieren die dienst moesten doen bij het patrouilleren. Toby was hun tweede paard.

Joe stond met een gelaarsde voet op de onderste dwarslat